

SCHEIBER HUGÓ (1873-1950)**Önarckép színes háttér előtt, 1920-as évek (1930-as ajánlással)**

Olaj, karton, 43x42 cm

Jelezve balra fent: Scheiber Hugó Dr. Szamek Oszkár Úrnak és b. neje emlékül és hálás köszönetem jeléül Bp. 1930. okt. 27.

Kezdő ár: 6 500 000 Ft / 21 311 EUR

Becsérték: 12 000 000 – 18 000 000 Ft

Estimated value: 39 344 – 59 016 EUR

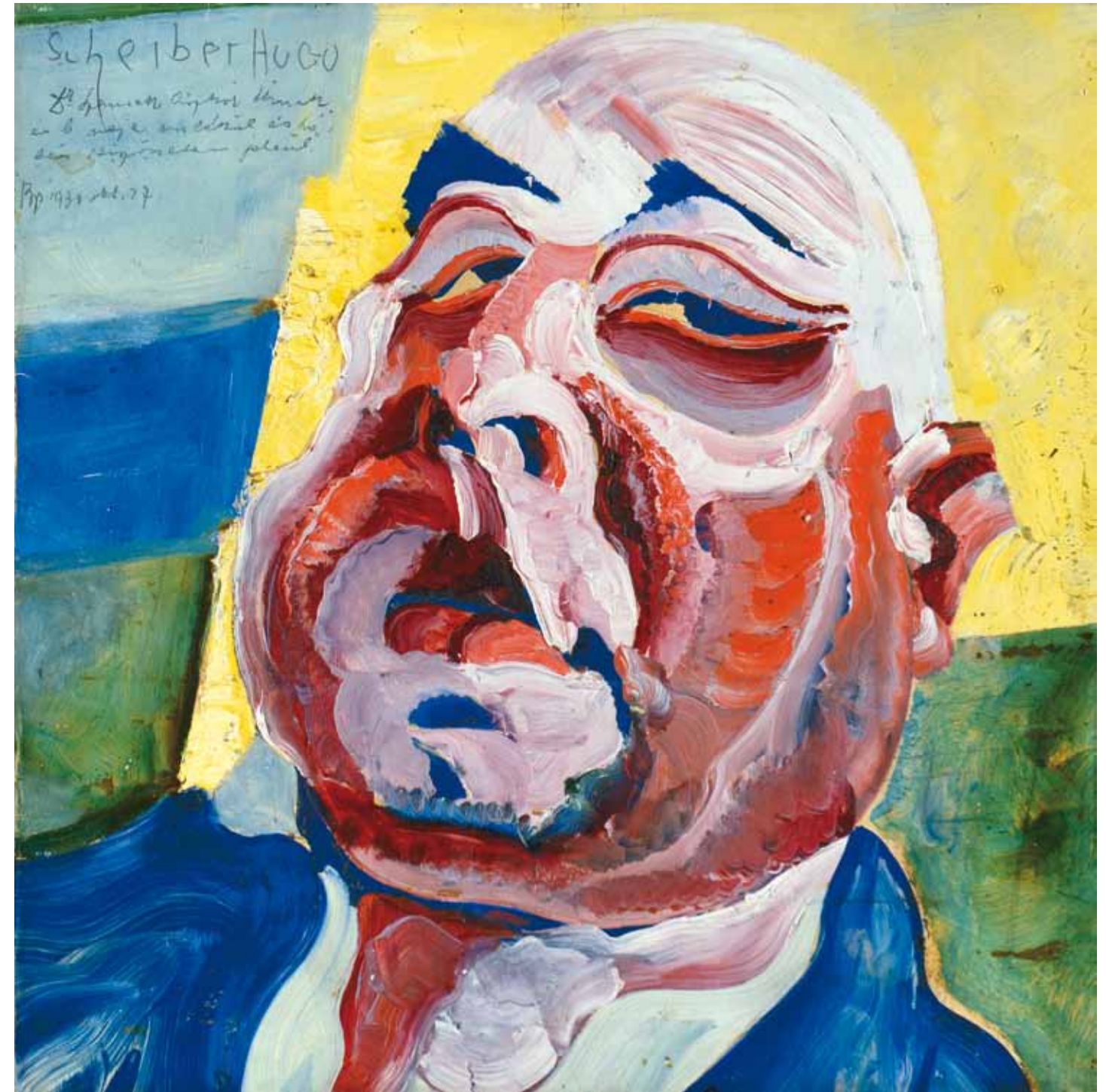
KIÁLLÍTVA ÉS REPRODUKÁLVA:

- Scheiber Hugó emlékkiállítás. Magyar Nemzeti Galéria, 1964. november, katalógus: 86.

REPRODUKÁLVA:

- Molnos Péter: Scheiber. Festészet a jazz ritmusában. Kieselbach Galéria, Budapest, 2014., 8. és 371. oldal
- Modern magyar festészet 1919-1964. szerk. Kieselbach Tamás. Kieselbach Galéria, Budapest, 2004., katalógus: 376.

Képünk a Magyar Nemzeti Galéria Scheiber-kiállításán, 1964.

Scheiber Hugó szivarral és rajzmappával

*„Négy kép, a több mint tízezres életműből, amely kijelöli
Scheiber Hugó helyét a legnagyobb magyar festők között” **

* Molnos Péter: Scheiber. Festészet a jazz ritmusában. Kieselbach Galéria, Budapest, 2014., 8. oldal

Képünk a Magyar Nemzeti Galéria Scheiber-kiállításán, 1964.

NÉZZÉTEK, ÍME EZ VAGYOK ÉN!

Hatalmas kopasz fej, kihízott húsos arc, redőzött táskás szemek. A nézővel perlekedő, szinte pimaszul provokatív tekintet azt sugallja: igen vállalom, ez vagyok én, aki nap mint nap fut, lohol a megélhetésért. Szinte vérbe mártott ecsettel, a szembenézés viharos indulatával keni fel a papírra a markáns arc jellegzetes formáit, a görbe orr kanyarulatát az arc közepén. A duzzadt ajkak lefelé hajlanak, a szűk ingnyakba erőltetett toka az öntudatosan feltartott áll alá fordul. Kegyetlen önvizsgálat ez a kép a szenvedélyes ecsetjárás nyomán, egy igazi művész dühösen őszinte feltárulkozása. Az ecsetet mozgó kézben benne van

a több tucat korábbi önportré rutinja, mégis az egyediség megismételhetetlen ereje majd szétfeszíti látványt. Kivételes remekművel állunk szemben, ahol a festői expresszivitás kirobbanó energiái teljes intenzitásukkal érvényesülnek. Scheiber esetében nem egy akadémiákat járt, tanult festőről beszélünk, hanem egy önmagát építő ösztönös művésztől, aki a saját zsigereiből küszködte ki a festői kifejezés hiteles formáit.

A sokgyerekes szegény családból származó fiú a bécsi Práterben gyerekeskedett, ahol már kora ifjúságában a címfestő apa mellett dolgozott. A gyors festői munka szinte a vérévé vált, mint ahogy a prózai valósággal szembenézés mindennapi gyakorlata is az életben maradás

kényszerű elfogadását jelentette. Utcai festő volt, aki együtt élt a környezetével. Folyamatosan alkotott, ontotta magából a pillanatok alatt feldobott kompozíciókat. A pesti művészvilág jellegzetes figurájaként ismerték, aki a hóna alá csapott mappájával egész nap úton volt, házalt a képeivel, és egy kiadós ebéd reményében nevetséges összegekért kínálta a munkáit. Hiába ért el jelentős külföldi sikereket, művésztársai soha nem vették őt igazán komolyan. Pedig megjárta Herwarth Walden berlini Der Sturm galériáját, ahol rendszeres kiállítóként elismerésben volt része. Kiállított Londonban, New Yorkban, a futuristákkal együtt Rómában Marinetti mester személyes pártfogásával. Ennek ellenére ő mindig

az a pesti bohém festő maradt, aki valójában semmiféle művészkörhöz vagy társuláshoz nem szegődhetett, mindig csak kívülről ácsingózhatott a festővilág professzionális intézményrendszere felé. Tudták róla, hogy jó kezű, invenciózus, modern kifejezésmóddal dolgozik. Még értékelték is újszerű kompozíciós megoldásait, könnyed festőtechnikáját, formabontó képi ötleteit. De mégsem vették annyira komolyan, hogy a társadalmilag elismert művészek táborába ténylegesen befogadják.

A KÍVÜLLÁLLÓK MÉLTÓSÁGÁVAL

A tehetséget a zsigereiben hordozó művész sértett öntudatával nézett szembe

a valósággal. A napi megélhetésért portrékat, kávéházi jeleneteket, az éjszakai élet bizarr pillanatait bravúros gyorsasággal vetette papírra. De mindeközben valós érzelmeket, drámai küzdelmeket fogalmazott meg. A pályáját kísérő önarcképek legjobbjában követhetjük végig egy alkotó ember sokszor szándékosan provokatív feltárulkozását, amint önmaga legmélyebb rétegeiből hívja elő a szenvedés és kiszolgáltatottság kínzó nyomait. Saját maga számára is fájó önvizsgálatokat végez, ahol kendőzetlenül megmutatja a hús-vér valóságot. Nem fél a visszataszító látványtól, sőt az expresszivitás erejével a torzító túlzásoktól sem riad vissza. Konfrontál a tükörben elé táruló képpel és szinte a néző elé veti,

hogy ő is megdöbbenjen azon, amit lát. Kevés, de határozott festői eszközzel él. Néhány zaftos ecsetvonással felkeni a jellegzetes arckarakter vonásait, az erős színekkel és kontrasztokkal mozgalmas látványt teremt. Az élénksárga, kék-zöld sávozású háttérből szinte előreugrik a markáns fej, riasztóan közel kerülnek hozzánk az arc érzékletesen megfestett részletei. Nem akar szájalmat kelteni, nem vár megértést, együttérzést. Méltósággal, sőt büszkén vállalja önmagát. Ez vagyok én Scheiber Hugó, itt és most. Így kell, és így lehet engem elfogadni!

Dr. Gergely Mariann